

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť F. L., zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíková 17, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 83/2000 a jeho rozsudkom z 20. apríla 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 45/2011, 1 Obo 46/2011 a jeho rozsudkom z 15. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2012 doručená sťažnosť F. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 83/2000 a jeho rozsudkom z 20. apríla 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo/45/2011, 1 Obo/46/2011 a jeho rozsudkom z 15. novembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ založil 7. júna 1995 s obchodnou spoločnosťou BLOCK, a. s., U kasáren 727, Valašské Meziříčí, Česká republika (ďalej len „väčšinový spoločník“), obchodnú spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. (ďalej len „Spoločnosť“), ktorej sa stal konateľom ako spoločník s podielom 30 %. Sťažovateľ poukazuje na to, že 28. júla 2000 mal väčšinový spoločník obsadiť kancelárie Spoločnosti a na valnom zhromaždení mal byť odvolaný z funkcie konateľa.

Väčšinový spoločník následne podal krajskému súdu návrh na vylúčenie sťažovateľa zo Spoločnosti z dôvodu, že si nesplnil povinnosti, ktoré mu uložilo valné zhromaždenie. O návrhu rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 28 Cb 83/2000-174 z 27. januára 2003 tak, že ho zamietol. Na základe odvolania väčšinového spoločníka najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Obo 136/2003 zo 17. septembra 2003 tak, že rozsudok krajského súdu zmenil a sťažovateľa zo Spoločnosti vylúčil. Podľa sťažovateľa bolo *„jediným relevantným dôvodom použiteľným na vylúčenie... zo Spoločnosti výlučne tvrdenie Spoločnosti, že sťažovateľ jej neodovzdal účtovné doklady Spoločnosti. Súd prehlásil, že pre rozhodnutie vo veci je úplne bezpredmetné, či tieto doklady sú v origináli, alebo kópii... Ako neodovzdané doklady pritom odvolací súd identifikoval výlučne 3 doklady... a to počítačový výstup účtovníctva, výdavkový pokladničný doklad za dňa 26. 7. 2000 č. l. 158 spisu, dobropis č. 12 0004 zo dňa 26. 7. 2000 k faktúre č. 200029 zo dňa 26. 7. 2000 č. l. 184, 185 spisu...“*.

Proti rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu zo 17. septembra 2003 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd rozsudkom

sp. zn. Obdo V 91/2003 z 29. novembra 2004 tak, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ poukazuje na odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu, pričom uvádza:

«Pretože súd prvého stupňa sa takýmto zistením [že sťažovateľ mal sporné dokumenty v držbe, pozn.] vôbec nezaoberal, je potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd taktiež zdôraznil, že „... pokiaľ spoločník po tom, ako bol odvolaný z funkcie konateľa, neodovzdal všetok spisový materiál, ktorý je dôležitý pre spoločnosť z hľadiska dodržiavania právnych predpisov..., dopúšťa sa týmto konaním porušovania povinností v zmysle § 149 Obch. zák...“ a záver o potrebe vylúčiť takéhoto spoločníka zo spoločnosti je správny.»

Následne najvyšší súd ako odvolací súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Obo 309/2004 z 20. apríla 2005 tak, že zmenil rozsudok krajského súdu a sťažovateľa zo Spoločnosti vylúčil.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 88/2005 z 29. marca 2007 tak, že rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. *„Svoje rozhodnutie dovolací súd odôvodnil konštatovaním..., že odvolací súd nepostupoval v intenciách zdôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu.“*

Najvyšší súd ako odvolací súd následne uznesením sp. zn. 2 Obo 108/2007 z 31. augusta 2007 zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie s tým, že *„súdu prvého stupňa uložil povinnosť zaoberať sa predloženými listinnými dokladmi“*.

Krajský súd následne rozhodol rozsudkom č. k. 28 Cb 83/2000-419 z 24. septembra 2009 tak, že sťažovateľa zo Spoločnosti vylúčil. Na základe odvolania rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 2 Obo 117/2009 z 13. januára 2010 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že krajský súd nerešpektoval pokyn odvolacieho súdu. *„Z dôvodu nesplnenia povinnosti vykonať dokazovanie k takto identifikovaným dokladom preto odvolací súd rozsudok zrušil a súdu prvého stupňa uložil*

povinnosť riadiť sa v ďalšom konaní týmto usmernením a nové rozhodnutie náležite odôvodniť.“

Po vrátení veci rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom č. k. 28 Cb 83/2000-472 z 20. apríla 2011 tak, že sťažovateľa zo Spoločnosti vylúčil.

«Svoje rozhodnutie súd odôvodnil jedinou gramaticky nepreskúmateľnou vetou v znení... „Na pojednávaní dňa 20. 4. 2011 žalovaný okrem iného uviedol, že žalobca má všetky doklady, o ktorých tvrdí, že nimi nedisponuje, k dispozícii len v kópiách, originály týchto dokladov mu pochopiteľne nevydá až do toho času, kým súd žalobcu nedonúti, aby mu neoprávnené obohatenie, ktoré získal na jeho úkor, vydal.“ Súd prvého stupňa nezaujal žiadne stanovisko k nariadenému dokazovaniu k presne uvedeným dokladom žalobcu – počítačovému výstupu účtovníctva, výdavkovému pokladničnému dokladu a dobropisu. Sťažovateľ je toho názoru, že súd prvého stupňa takto postupoval z toho dôvodu, že sťažovateľ zmienené skutkové zistenie odvolacieho súdu v celom rozsahu a mimo akúkoľvek pochybnosť vyvrátil. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol mnohé ďalšie skutkové tvrdenia, o ktorých zároveň uviedol, že neboli žiadnym dôvodom pre rozhodnutie súdu.»

Na základe odvolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 20. apríla 2011 rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Obo 45/2011, 1 Obo 46/2011 z 15. novembra 2011 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. *„K okolnosti, že súd prvého stupňa nezaujal žiadne stanovisko k nariadenému dokazovaniu k presne uvedeným dokladom žalobcu – počítačovému výstupu, výdavkovému pokladničnému dokladu a dobropisu, nezaujal žiadne stanovisko ani odvolací súd.“*

Proti rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, pričom namietal porušenie § 238 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP. Poukázal na to, že predmetné doklady v spise na č. l. 158, 184 a 185 sú *„kópiami tých originálov, ktoré sú dokladmi spoločnosti AES, spol. s r. o... súd... mu neumožnil predložiť dôkazy, ktorými by mohol preukázať, že doklady... pre ktoré bol zo spoločnosti vylúčený, sú vlastníctvom sťažovateľa*

a Spoločnosti nepatria. Tiež... namietal, že súdy sa vôbec nezaoberali závažnosťou tvrdeného porušenia povinností spoločníka, keď ani v prípade, že by toto tvrdenie bolo pravdivé, Spoločnosti žiadna preukázateľná ujma nevznikla.“.

O dovolaní rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 8/2012 z 27. septembra 2012 tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd a najvyšší súd ako odvolací súd a aj ako dovolací súd svojím postupom v namietaných konaniach a svojimi rozsudkami porušili jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Poukazuje na to, že nebola splnená podmienka porušenia povinností spoločníka závažným spôsobom podľa § 149 Obchodného zákonníka. Sťažovateľ v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 13/2005 z 30. marca 2012, ktorý preukazuje, že *„doklady, pre držbu ktorých súdy sťažovateľa zbavili jeho vlastníctva, sú vlastníctvom sťažovateľa, keďže sa jedná o doklady preukazujúce úhrady, ktoré vykonal sťažovateľ miesto Spoločnosti, keď Spoločnosť si svoju povinnosť ich úhrady nesplnila a odmietala tak učiniť, hoci veritelia Spoločnosť na túto úhradu vyzývali. Po úhrade týchto záväzkov Spoločnosti sťažovateľ Spoločnosť upozornil, že ide o jej neoprávnené obohatenie, keď povinnosť, ktorá patrí Spoločnosti splnil miesto nej sťažovateľ, ktorý tak učinil bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Preto doklady o úhrade ponúkol Spoločnosti a žiadal, aby mu uhradila nimi preukázané náklady, ktoré znášal miesto nej. Spoločnosť tak učiniť odmietla, preto ju k tejto povinnosti musel sťažovateľ zaviazat' rozsudkom... Rozsudok... nie je dodnes právoplatný. Spoločnosť popiera svoju povinnosť tieto doklady sťažovateľovi preplatiť, čiže dodnes popiera, že ide o doklady, ktoré jej patria. Svoju povinnosť uhradiť náklady podľa tam citovaných dokladov spoločnosť popiera natoľko, že voči tejto povinnosti podala až odvolanie. Tým je preukázané, že je to Spoločnosť samotná, kto citované doklady odmieta prevziať... Dožadovanie sa vydanie týchto dokladov je však iba zámienka na vylúčenie sťažovateľa zo Spoločnosti, aby sa jeho obchodného podielu v Spoločnosti zmocnil väčšinový spoločník.*

Použitie preukázane prospesného postupu spoločníka na jeho vylúčenie zo Spoločnosti predstavuje jednoznačne arbitrárne rozhodnutie, ktorým súdy spochybnili

platnosť čl. 20 ods. 1 Ústavy SR... ako aj čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, nakoľko takéto obmedzenie vlastníckeho práva bolo jednoznačne nezákonné.

Takto sa zámienkou na vylúčenie sťažovateľa stalo sťažovateľove vlastníctvo účtov, ktoré preukazujú, že uhradil záväzky Spoločnosti vo výške celkom 31.610,70 Sk, t. j. 1.049,28 €. I v prípade platnosti zvrátenej logiky, podľa ktorej úhrada záväzkov Spoločnosti znamená škodu tejto Spoločnosti, táto škoda by bola nepatrná vzhľadom k preukázanému obratu vo výške 54.983.157,- Sk, t. j. 1.825.106,50 € v danom roku 2000...

Nepravdivé je každé skutkové tvrdenie súdu o tom, že sťažovateľ neodovzdal akékoľvek doklady Spoločnosti. Súdy, napriek tomu, že vo veci konali 12 rokov, odmietli vykonať akékoľvek dokazovanie vo veci a spoľahli sa výlučne na pravdivosť ničím nepreukázaného tvrdenia Spoločnosti. Súdy zamietli všetky návrhy na dokazovanie, ktoré sťažovateľ v priebehu konania podal a vyjadrenie sťažovateľa podľa zápisnice zo dňa 20. 4. 2011, že okrem už zamietnutých návrhov, na dokazovanie nové návrhy nemá, použili na tvrdenie, že žiadne dokazovanie nenavrhol... Pretože súdy odmietli vykonať akékoľvek dokazovanie, sťažovateľ musel vyhľadávať iné možnosti na preukázanie skutočnosti. Účtovník spoločnosti S. G., ktorý pripravil účtovnú závierku za r. 2000, bol vypočítaný na návrh sťažovateľa až Okresným súdom Nitra podľa dôkazu... [zápisnice Okresného súdu Nitra zo 17. mája 2011 a z 2. augusta 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 159/2008, pozn.] je preukázané..., že všetky doklady má v držbe konateľ spoločnosti, ktorý ich ale selektívne vydával svojim účtovníkom a súčasne tvrdil, že ich takto postupne získava od sťažovateľa. Rovnako je preukázané, že žalobcovi žiaden doklad nechýba...

Súdy ako dôkaz porušenia povinností spoločníka, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť, použili tvrdenie, že sťažovateľ napriek výzve zo dňa 17. 11. 2000 neodovzdal doklady Spoločnosti jej novému konateľovi. Pritom nedbali na opakované upozornenia sťažovateľa, že dňa 28. 7. 2000 ho jeho väčšinový spoločník obsadil svojou súkromnou bezpečnostnou službou, ktorou si použitím násilia prisvojil všetko, čo sa v Spoločnosti nachádzalo, vrátane všetkých dokladov Spoločnosti...

... je preukázané, že neexistuje žiaden doklad, ktorý by mal sťažovateľ neoprávnene v držbe, a teda, že vylúčenie sťažovateľa zo Spoločnosti je bezdôvodné...“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva zaručené čl. 20, ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu... bolo porušené v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave rozsudkom vydaným pod sp. zn. 28 Cb 83/00-472 zo dňa 20. 04. 2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo/45/2001, 1 Obo/46/2011 zo dňa 15. 11. 2011, keď dovolanie voči zmieneným rozsudkom odmietol dovolací súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V/8/2012 zo dňa 27. 09. 2012.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi... primerané finančné zadostučinenie v sume 100.000,- € (slovom: jednostotisíc EUR), ktoré mu Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi... náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,49 EUR, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

„Vylvlastnenie vlastníckeho podielu v Spoločnosti spôsobilo sťažovateľovi škodu, ktorú nemožno napraviť uvedením do pôvodného stavu. Väčšinový spoločník využil nezákonný stav založený právoplatným rozsudkom o vylúčení spoločníka na to, aby bez meškania previedol svoj podiel na spoločnosť konateľa BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., IČO..., tak ako je to preukázané výpisom podľa dôkazu č. 2 tejto sťažnosti. Takto BLOCK Sk, spol. s r. o., IČO..., ktorú s týmto konateľom založili dňa 21. 08. 2000, ešte skôr, než podali návrh na vylúčenie sťažovateľa z takto poškodenej Spoločnosti. Vzhľadom na to považujeme za dôvodné priznať sťažovateľovi satisfakciu vo výške primeranej miery nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla, a to vo výške 100.000 EUR. Sťažovateľom navrhovaná výška nemajetkovej ujmy je iste len zlomkom tej, ktorú utrpel popísaným zásahom do jeho nedotknuteľného práva vlastníť.“

Ústavný súd považoval v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť nasledovné:

Predseda najvyššieho súdu Š. H. podal 22. februára 2013 proti sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi trestné oznámenie a zároveň v televíznych reláciách televízie TA3 odvysielaných 21. februára 2013 a 11. marca 2013 formuloval proti nemu osobné invectívy. Sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz v tejto súvislosti (aj keď sa zo subjektívneho hľadiska necítil byť predpojatý) listom z 28. marca 2013 (ďalej len „oznámenie“) oznámil tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadal, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila jeho oznámenie obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania vecí sťažovateľa, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu.

O oznámení sudcu ústavného súdu Ladislava Orosza rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Ladislava Orosza z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevyлúčil. Označené uznesenie bolo sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi doručené 21. júna 2013. Z uvedeného dôvodu IV. senát ústavného súdu v období od 28. marca 2013 do 21. júna 2013 nemohol vo veci sťažovateľa konať a rozhodovať.

Sudkyňa Ľudmila Gajdošíková listom z 28. augusta 2013 a sudca Ján Luby listom z 27. augusta 2013 v zmysle § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde predsedníčke ústavného súdu oznámili, že okrem iných aj vo veci sťažovateľa sú členmi senátu IV. ÚS ako sudcovia spravodajcovia alebo sudcovia. Napriek tomu, že sa necítili byť v uvedených veciach predpojatí pri výkone funkcie sudcu a obsah vyjadrení Š. H. nijakým spôsobom neovplyvnil ich spôsobilosť rozhodovať v uvedených veciach nestranné a objektívne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie Š. H. (predsedu najvyššieho súdu) proti ich osobe, ako aj (ii) Š.

H. počas tlačovej besedy uskutočnenej 20. augusta 2013 prezentované hrubé urážky a podozrenia z ich korupčného správania, v ktorých pokračoval na tlačovej besede v televízii TA3 konanej 23. augusta 2013, a tiež (iii) opakované vyhlásenia Š. H. o nadržiavaní sťažovateľke a o korupčnom správaní celého senátu ústavného súdu IV. ÚS vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 459/2012 predložili vec predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O oznámení sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 592/2013-10 z 2. októbra 2013 tak, že sudkyňu IV. senátu ústavného súdu Ľudmilu Gajdošíkovú z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevylúčil.

O oznámení sudcu Jána Lubyho rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 698/2013-16 z 20. novembra 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Jána Lubyho z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevylúčil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti – uznesenie o námietke predsedu najvyššieho súdu a o oznámeniach sudcov nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o týchto otázkach nerozhodol príslušný senát ústavného súdu.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127

ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta porušenie označených práv, ku ktorému malo dôjsť „v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave rozsudkom... sp. zn. 28 Cb 83/00-472 zo dňa 20. 04. 2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo/45/2001, 1 Obo/46/2011 (na základe priloženého rozsudku správne má byť sp. zn. 1 Obo 45/2011, 1 Obo 46/2011, pozn.) zo dňa 15. 11. 2011, keď dovolanie voči zmieným rozsudkom odmietol dovolací súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV/8/2012 zo dňa 27. 09. 2012“.

Sťažovateľ v „Plnomocenstve“ zo 14. decembra 2012 splnomocnil právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom „pre porušenie práv sťažovateľa... postupom Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu v konaní vo veci sp. zn. 1 Obo/45/2001, 1 Obo 46/2011 ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 28 Cb/82/2000...“.

Na tomto základe ústavný súd kvalifikoval petit sťažnosti tak, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 83/2000 a jeho rozsudkom z 20. apríla 2011 a postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 45/2011, 1 Obo 46/2011 a jeho rozsudkom z 15. novembra 2011.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 83/2000 a jeho rozsudkom z 20. apríla 2011

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dodatkového protokolu postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 20. apríla 2011.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať postup krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozsudok z 20. apríla 2011, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP najvyšší súd ako odvolací súd.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 15. novembra 2011

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd v prípade sťažovateľa vychádzal zo svojej judikatúry z ostatného obdobia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 515/2012), podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Sťažovateľ proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu z 15. novembra 2011 podal dovolanie, o ktorom dovolací súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Obdo V 8/2012 z 27. septembra 2012 tak, že nie je prípustné. V súlade s judikatúrou ústavného súdu z ostatného obdobia nemožno však sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal návrh, ktorým sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa

čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 15. novembra 2011, aj z hľadiska toho, či ho nemožno považovať za zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ napriek tomu, že je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, v petite svojej sťažnosti nenamieta porušenie základných práv alebo ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu možno uvažovať o porušení základného práva hmotného charakteru iba za predpokladu, že zároveň došlo k porušeniu ústavnoprávných princípov (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 116/05). Absencia porušenia ústavnoprocených princípov totiž v zásade vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecného súdu za porušenie práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru upravených v označených článkoch ústavy a dodatkového protokolu (m. m. II. ÚS 201/04, IV. ÚS 184/05, IV. ÚS 189/07).

Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd opätovne poukazuje na princíp viazanosti petitom sťažnosti, preto za okolností, keď sa sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite domáha len vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd dodáva, že už len táto samotná skutočnosť by so zreteľom na jeho doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 160/09, IV. ÚS 203/09) v kontexte s uvedeným právnym názorom postačovala na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd tiež zdôrazňuje (napr. m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012), že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné

dôsledky. V súvislosti s odôvodnením sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého prípadné tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, prípadne kvalifikovaných medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktoré by sťažovateľ uviedol v texte znenia sťažnosti, t. j. mimo petitu, ústavný súd považuje iba za súčasť jeho argumentácie (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07 atď.).

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že pri prerokovaní sťažnosti prihliadol aj na obsah jej odôvodnenia. Z povahy námietok sťažovateľa vyplýva, že tento namieta predovšetkým skutkové zistenia konajúcich súdov – týkajúce sa sporných účtovných dokladov Spoločnosti, toho, či ich mal v držbe sťažovateľ, skutkových zistení, ktoré mali vyplynúť z odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 13/2005 z 30. marca 2012, toho, že sporné doklady preukazujú, že uhradil záväzky Spoločnosti, čím konal v jej prospech a pod. – pričom namieta, že konajúce súdy *„odmietli vykonať akékoľvek dokazovanie... spoľahli sa výlučne na pravdivosť ničím nepreukázaného tvrdenia Spoločnosti... zamietli všetky návrhy na dokazovanie, ktoré sťažovateľ v priebehu konania podal...“*. Ústavný súd považoval za relevantné, že sťažovateľ ani v odôvodnení sťažnosti výslovne neoznačuje a netvrdí porušenie ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014